

РЕШЕНИЕ

№ 9113

гр. София, 10.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 164 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА В. НЕДЕВА**

при участието на секретаря **ЕВА ЮЛ. ИВАНОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕРГАНА В. НЕДЕВА** Гражданско дело № 20211110131134 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са установителни искиове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Ищецът **/ЮЛ/**, ЕИК ., твърди, че ответницата **Л.Г. Х. /К./**, ЕГН *****, е потребител на топлинна енергия за имот с адрес **/АДРЕС/**, с абонатен № .., като не била заплатила сумата от **556,45 лв.**, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от **01.07.2017 г. до 30.04.2018 г.**, и сумата от **51,73 лв.**, представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от **16.10.2018 г. до 25.02.2021 г.**

Заявява, че топлоснабденият имот се намирал в сграда-етажна собственост, като ответницата в качеството ѝ на собственик на същия се явява клиент на ТЕ, доставяна от ищеца. Поддържа, че в сградата етажна собственост, в която се намира топлоснабденият имот, разпределението на топлинна енергия било извършвано от **„ЮЛ/“**. съобразно сключения между това дружество и сградата в етажна собственост договор. Ищецът моли съда да признае за установено, че ответницата му дължи заявените суми. Правният интерес от предявените искиове ищецът обосновава с подаденото от ответника възражение по чл. 414 ГПК срещу издадената за посочените суми в негова полза заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 13505/2021 г. по описа на СРС. Претендира разноски.

Ищецът моли за допускането на съдебно-техническа експертиза и съдебно-счетоводна експертиза, които да отговорят на поставени в исковата молба въпроси, касаещи

топлоснабдяването и заплащането на отоплителната услуга през процесния период. Представя писмени доказателства.

Ответницата Л.Г. Х., ЕГН *****, с отговор на исковата молба в срока по чл. 131 ГПК оспорва исковете, както по допустимост, така и по основание и размер. Изложени са твърдения, че има влязло в сила решение, постановено между същите страни, за същото искане и на същото основание. Поддържа, че не са налице договорни отношения между страните през исковия период, както и че няма сключен договор между сградата етажна собственост, част от която е процесният имот и /ЮЛ/. Релевира възражение относно настъпила погасителна давност по отношение на претендираните от ищеца вземания. Моли съдът да отхвърли изцяло предявените искове. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта:

Във връзка с възраженията на ответника в отговора му по чл.131 от ГПК, по настоящото дело е изискано и приложено в цялост предходно водено между страните гр.д.№ 40715/2018 г. по описа на СРС. Видно от преписката по същото, производството е образувано по ИМ на Л. Х., с която е предявила ОУИ срещу /ЮЛ/ за признаване за установено, че не дължи сумата от 736, 70 лв., представляваща главница за доставена и потребена от нея топлинна енергия за периода 01.11.2017 г. до 28.02.2018 г. Производството е приключило с постановяване на решение № 101672/23.04.2019 г. на СРС, потвърдено от въззивния съд по в.гр.д. № 10949/2019г., влязло в сила на 28.02.2020 г., с което е признато за установено между страните, че Л. Х. не дължи на /ЮЛ/ сумата от 240, 33 лв. – главница за потребена топлинна енергия за периода от 01.11.2017 г. до 28.02.2018 г. за обект представляващ Апартамент ..., находящ се в /АДРЕС/, с присъединен аб.№ .., като иска е отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 736, 70 лв. Видно от мотивите на съдебното решение съдът е установил, посредством изслушаните експертизи, че ищецът Л. Х., е потребила ТЕ в периода от 01.11.2017 г. до 28.02.2018 г. на стойност 496,37 лв., която е дължима и незаплатена. В настоящото производство ищецът претендира установяване съществуването на вземанията му за доставена и потребена от ответника ТЕ на стойност 556,46лв. представляваща главница за периода от 01.07.2017 г. до 30.04.2018 г. Процесната сума е заявена със заявление по чл.410 от ГПК подадено на 08.03.2021 г., т.е. след влизане на решението по ОУИ в сила. Съгласно чл.299, ал.1 от ГПК спор, разрешен с влязло в сила решение, не може да бъде пререшаван, освен в случаите, когато законът разпорежда друго, а ал.2 на същата разп. предвижда повторно заведеното дело да се прекратява служебно от съда. Предвид изложеното, съдът намира, че възражението на ответника по допустимостта на иска, предявен в настоящо дело е частично основателно що се касае до претендираните от ищеца вземания за ТЕ, дължими за периода от 01.11.2017 г. до 28.02.2018 г. в установен размер от 496,37 лв., като в тази част производството следва да се прекрати.

По основателността на исковете по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД,

вр. чл. 150 ЗЕ:

В останалата си част, заявения иск, с която се претендира установяване на вземания на ищеца за доставена и потребена ТЕ, в периодите от **01.07.2017 г. до 01.11.2017 г.** и от **01.03.2018 г. до 30.04.2018 г.**, искът се явява допустим и съдът следва да го разгледа по същество за преценка на неговата основателност.

Предвид нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия. Съгласно §1, т.2а от ДР на ЗЕ /в редакцията му към 17.07.2012 г. относима към процесния период/ **битов клиент** е този, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди, **а потребител на енергия** или природен газ за битови нужди **е физическо лице, собственик** или ползвател на **имота**, което използва ел. или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване за домакинството си.

От представените по делото писмени доказателства в тяхната съвкупност, а именно: Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № ... г., заявление-декларация вх.№ ... г., уведомление от 10.10.2017 г. от Ф.Ф., ръководител отдел ДРЕУ, Протокол от 14.05.2017 г. от проведено ОС на живущите в /АДРЕС/, ведно с приложен списък на присъствалите етажни собственици /в който за ... е вписана именно ответника Л. Х./ и на което ОС е взето решение за смяна на топлинния счетоводител от /ЮЛ/ към /ЮЛ/ от следващ отоплителен сезон, т.е. след 30.04.2017 г. , както и приложените ОУ за продажба на топлинна енергия за битови нужди от /ЮЛ/ на клиенти в гр. ..., както и от представените от ищеца доказателства във връзка с извършваните през процесните отоплителни периоди отчети на уредите за дялово разпределение и водомерите в топлоснабдения имот – ..., всички приети като неоспорени, се установява, че именно ответника Л.Г. Х., е собственик на процесния апартамент ..., находящ се в /АДРЕС/, Не се твърди и не се установява по делото да има последващи разпореждания с имота от страна на ответника Х., нито за учредено от нейна страна ограничено вещно право върху имота /ползване/ в полза на трето лице.

Предвид горното, съдът приема, че в периодите **между 01.07.2017 г. до 01.11.2017 г. и от 01.03.2018г. до 30.04.2018 г.** именно ответника Л. Х., като **собственик** на имот в СЕС, присъединена към АС, има качеството на битов клиент /по см. на т.2 от ОУ / на дружеството – доставчик на топлинна енергия, респ. същия е потребител на доставеното количество топлоенергия до имота.

От приложените по делото писмени доказателства – извлечения от сметки, протокол от ОС на ЕС от 14.05.2017 г. и съобщения към фактури /на 27-30/, дялово разпределение за процесния период и приетото заключение по СТЕ, което съдът изцяло кредитира, се установява, че Л. Х. е осигурявал достъп до имота за извършването на реален отчет на уредите, като дяловото разпределение в периода е извършвано от ищеца /ЮЛ/. За абоната

в.л. е установило, че е начислявана ТЕ за отопление по показанията на 1 бр. радиатор с уред за дялово разпределение на ТЕ и за 3 бр. радиатори без уреди за ДР. Установено е още, че след м.02.2018 г. е извършена подмяна на отоплителните тела и са били монтирани разпределители, както и 1 бр. щранг-лира с мощност 527 Вт. От приетите по делото и анализирани от вещото лице по СТЕ документи, се установява също, че в имота на ответника за процесния период не се е ползвала ТЕ за БГВ, а разпределението на ТЕ за сградна инсталация е извършено съгласно зависимост описано в Приложение към чл.61, ал.1, т.6.1.1. на Наредба № 16-334 за топлоснабдяването от м.04.2007 г., като за конкретния имот е разпределяна сградна инсталация в зависимост от пълния отопляем обем – 172 куб.м. и този на ЕС – 10342 куб.м. След изравняването, извършено съгласно действащите през периода цени на ТЕ е установено, че на абоната се дължи връщане на сума от 165, 10 лв., която сума следва да се приспадне от прогнозно фактурираната сума за ТЕ – 807, 56 лв.

Въпреки, че по делото има заявено оспорване от ответника Х., на качеството му на потребител на ТЕ, при съвкупния анализ на обсъдените по-горе писмени доказателства, съдът намира за безспорно установено по делото, че Л. Х. е етажнен собственик и съответно потребител на топлинна енергия, доставяна до апартамент ... на горепосочения адрес в /АДРЕС/,

Предвид изложеното по-горе и от приетите доказателства, настоящият съдебен състав приема, че по делото се установяват безспорно, въведените от ищеца с ИМ твърдения, че ответника Л. Х., в качеството си на собственик на топлоснабдения имот – апартамент ..., находящ се на посочения по-горе адрес в гр. .. **да е потребител** на доставяната до имота му топлинна енергия. Предвид разп. на чл.149, ал.1, т.6 и чл.150 от ЗЕ, ответника Х., като собственик на топлоснабдения имот, е обвързан по силата на закона от облигационни отношения по Договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия с ищцовото дружество /актуалните такива относими към процесния период са тези, приети с Решение по Протокол № 7/23.10.2014 г. на Съвета на директорите на /ЮЛ/ и одобрени с Решение № ОУ-4/27.06.2016 г. на КЕВР/досежно доставяната до собствения му имот топлинна енергия, **без да е необходимо** нарочно изявление от негова страна, че желае да закупува доставяната в имота му от ищеца /ЮЛ/, топлинна енергия. Без значение за валидното възникване на облигацията по договор за доставка на топлинна енергия са качествените параметри на реално доставяната такава. Доколкото закона обвързва качеството ползвател на топлинна енергия с притежаваните вещни права върху топлоснабдения имот, то и отговорността на ответника за задължения за цена на доставена до имота му топлинна енергия във връзка с чл. 150 от ЗЕ следва да е съответна на участието му в собствеността, т.е. доколкото не се установява имота да е в режим на съсобственост с трети лица, именно ответника Л. Х. ще следва да отговаря изцяло за дължимата цена за доставената до имота топлинна енергия.

Съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни ОУ, предложени от топлопреносното предприятие и

одобрени от КЕВР. Общите условия са валидни и обвързват ответника и без приемането им. Съгласно чл. 150, ал. 3 от ЗЕ в срок до 30 дни след влизането в сила на общите условия, клиентите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. По делото не се установява, а и не се твърди Л. Х. да се е възползвала от правото си по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ.

Предвид изложеното, съдът приема, че между страните за процесния период е сключен действителен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни ОУ.

От събраните по делото писмени доказателства съдът приема за установено, че при спазване на чл. 125, чл.139 и чл.141 от ЗЕ, на ответника на горепосочения адрес е доставяна топлинна енергия при дялово разпределение в сграда в режим на етажна собственост, при отчитане и заплащане на потребената топлинна енергия на месечни вноски, определени по прогнозна консумация и съгласно зависимост определена в Приложение към чл.61., ал.1, т.1 на Наредба № 16-334/2007 г. за топлоснабдяването. Ищецът е извършвал реалния отчет на уредите в имота на ответника и въз основа на тези показания са изготвени изравнителните сметки, съответно и издадена Обща фактура № 0097346457 /приобщено на л.27 от делото/.

Съгласно чл. 143 от ЗЕ топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация при въведена система за дялово разпределение чрез индивидуални разпределители, се определя от лицето, извършващо дялово разпределение на топлинната енергия в сградата съгласно Методика по Наредбата за топлоснабдяването. При анализ на приетите доказателства и с оглед признатите от ответника факти и обстоятелства, съдът приема, че начислените при ищеца количества потребена от ответника топлинна енергия /по показанията на водомера в имота/ са съответни на отчетената от измервателните уреди и разпределена от ищеца, а преди нето от /ЮЛ/, при спазване поднормативната уредба. Не се установи по делото да са правени рекламации от ответника, във връзка с отразеното по изравнителните сметки количество на топлинната енергия, доставена за процесния период от време, като именно показанията по последните сметки са послужили за определяне на количествата топлинна енергия, за които на ответника са начислени сметките за процесния период. Видно от приетите индивидуални справки за отопление и топла вода, през двата отоплителни сезона, се установява, че на ответника следва да се възстанови сумата от 165,10 лв.

Дължимата от ответника сума се дължи за доставената ТЕ за отопление и сградна инсталация, без БГВ.

От приложената по делото Обща фактура /на л.27 от делото/ се установява, че данните от дяловото разпределение са коректно отчетени във фактурата, вкл. и данните от изравнителните сметки.

С оглед изложеното, съдът приема, че претендираните за плащане суми от ответника /в допустимата си част/ са правилно изчислени, отговарят на доставеното и реално потребено количество ТЕ, като стойността на ТЕ е в съответствие с одобрените от КЕВР за периода цени на ТЕ.

При тази установеност от фактическа страна, съдът следва да разгледа възражението за погасяване на част от вземането на ищеца по **давност**.

Предвид горния извод на съда за основателност на иска, касаещ доставената, но незаплатена ТЕ, следва да бъде разгледано своевременно въведеното от ответника, в срока по чл. 131 ГПК възражение по чл. 120 ЗЗД, за изтекла погасителна давност.

Съобразно разпоредбите на чл. 155 ЗЕ и чл. 156 ЗЕ потребителят на топлинна енергия дължи плащане цената на същата по предварително определени цени, известни на страните, на месечни вноски с установен в общите условия падеж. Вземанията на шщцовото дружество съдържат изброените признаци на понятието „периодични плащания“ по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД и за тях се прилага тригодишен срок на погасителна давност. Задълженията на потребителите на предоставяните от топлофикационните дружества стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт – договор, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер – арг. чл. 155 и чл. 156 от Закона за енергетиката. Горните характеристики на вземанията на топлофикационните дружества за цена на доставената на потребителите топлинна енергия, съдът при зачитане на тълкувателно решение № 3 от 18.05.2012г. по т.д. 3/2011г. на ОСГТК на ВКС, намира да са такива на периодично изпълнение по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД, предвид на което и същите се погасяват с изтичане на установената в същата разп. кратка тригодишна погасителна давност.

Съгласно нормата на чл. 114 ЗЗД погасителната давност започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, като теченето на давността се прекъсва на основание чл. 116 ЗЗД с предявяването на заявлението от ищеца по чл. 410 ГПК пред съда на 08.03.2021г., доколкото по възражение на ответника заповедното производство се е развило и в исково такова по реда на чл. 422 от ГПК, което има за последица и прекъсване на погасителната давност за заявеното вземане със задна дата, а именно датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда, а не датата на ИМ. В този смисъл, вземанията на ищеца за цена на доставената на ответника топлинна енергия са изискуеми за периода след 08.03.2018 г., а всички с настъпила изискуемост преди тази дата, съответно следва да се считат погасени по давност. Видно от приетото по делото заключение по ССЧЕ, което съдът кредитира като обективно и компетентно, погасени по давност са вземанията за главница за ТЕ в размер на 504, 10 лв., както и лихвите върху тях в размер на 41,10 лв. Остатъкът от **52, 35 лв.** представляваща главница за ТЕ за периода от 08.03.2018 г. до 30.04.2018 г. е изискуема и дължима. Същевременно в сумата, установена от в.л. по ССЧЕ като погасена по давност /504,10 лв./ се включва и сумата от 496,37 лв. по отношение на която производството следва да се прекрати служебно, поради наличието на влязло в сила решение по друго дело между същите страни и на същото основание. Предвид изложеното, искът предявен от ищеца в настоящото производство ще следва да се отхвърли като погасен по давност единствено за сумата от 7,73 лв., явяваща се разлика между общата стойност на

задълженията, погасени по давност съгласно експертизата и влязлото в сила решение по ОУИ по гр.д. № 40715/2018 г. от 496,37 лв., по отношение на която част производството ще бъде прекратено, като недопустимо.

По иска по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Предвид чл. 150 от ЗЕ отношенията по повод продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие и потребителя на същата се уреждат от публично известни Общи условия. Предвид липсата на данни по делото за възражение от ответника по чл. 150, ал. 3 ЗЕ съдът намира, приетите от /ЮЛ/ и одобрени от комисията Общи условия за процесния период да са обвързващи и за ответника Л. Х.. С разпоредбата на чл. 33, ал.2 от същите се определя срок за заплащане на дължимата от купувача месечна цена на доставената топлинна енергия – 45 дни след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно чл.33, ал.4 от ОУ продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва, само за задълженията по чл.32, ал.2, ако не са заплатени в срока по ал.2.

В този смисъл и на основание чл. 84, ал. 1 ЗЗД, считано от деня следващ последния ден от горния срок купувачът на топлинна енергия изпада в забава за изпълнение на задължението си за заплащане на цената на доставената му топлинна енергия и дължи обезщетение в размерите по чл. 86 ЗЗД. Доколкото съдът приема за безспорно, че ответника е изпаднал в забава по отношение на претендираната за плащане от ищеца главница за ТЕ /без погасената по давност част/, а и самия ответник не твърди да е плащал задълженията си през процесния период, размерът на обезщетението за забава, което се дължи възлиза на сумата от 10, 63 лв., съгласно заключението на ССЧЕ, като предявения иск следва да се уважи до този размер. Така установен размерът на мораторната лихва върху установената като дължима главница за ТЕ от 52,35 лв. изчислена за претендирания от ищеца по ИМ период от **16.10.2018 г. до 25.02.2021 г.**, възлиза на сумата от **10,63 лв.**, като за разликата до пълния предявен размер от 51,73 лв. или за сумата от 41,10 лв., иска подлежи на отхвърляне като погасен по давност.

По разностите:

С оглед изхода на спора право на разноски имат и двете страни. Ищецът на осн. чл.78, ал.1 от ГПК, съответно на уважената част от исковете му, а ответника, на осн. чл.78, ал.3 от ГПК, съобразно с отхвърлената част от исковете и за прекратителната част от производството.

Ищецът е представил Списък по чл.80 от ГПК, като по делото има и приложени доказателства за извършени разноски в размер на 75,00лв. за довнесена държавна такса и 500,00 лв. за депозити за изслушаните експертизи, а с оглед факта, че е представляван в производството от юрисконсулт на осн. чл.78, ал.8 от ГПК му се следва и юрисконсултско възнаграждение в минимален размер / с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото/, т.е. сума от **100,00 лв.** Така общия размер на съдебните разноски на ищеца възлиза на **675,00 лв.**, от които съобразно с уважената част от исковете, в тежест на ответника ще следва да се възложат разностите до размер **от 69,90лв.**

Съгласно задължителните указания на ВКС, дадени с т. 12 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014г., постановено по тълк.д. № 4/2013г. ОСГТК, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл.415, ал.1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство.

Съобразно с изхода на делото, в полза на ищеца ще следва да се признаят и разноски от заповедното производство до размер **от 7,76 лв.**

От своя страна ответникът също е претендирал присъждане на съдебни разноски, като е представил доказателства за реално извършени такива в размер на 350 лв., от която сума в зависимост от отхвърлената част от исковите и прекратителната част от производството, на ответника се следват съдебни разноски в размер на **313,76 лв.**

Така мотивиран съдът на осн. чл.235, ал.1 и чл.299 от ГПК

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА частично производство по гр.д. № 31134/2021 г. по описа на СРС, 164 състав, в частта относно претендираните за установяване вземания на ищеца „/ЮЛ/“., с ЕИК . от ответника **Л.Г. Х.**, с ЕГН ***** за доставена и потребена ТЕ в имот с адрес /АДРЕС/, ..., ..., с аб. № .., за периода от 01.11.2017 г. до 28.02.2018 г. и сумата от **496,37 лв.**, като **недопустимо**, поради непререшимост на спора.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, по предявените искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл.86, ал.1 от ЗЗД, че **Л.Г. Х.**, с ЕГН ***** , в качеството си на собственик на имот с адрес гр. ..., ..., ..., с аб. № .. **дължи на /ЮЛ/, ЕИК ., сумите, както следва:**

- **52,35 лв.**, представляваща цена на доставената през периода от **08.03.2018 г. до 30.04.2018 г.**, топлинна енергия до топлоснабден имот - апартамент ... находящ се в /АДРЕС/, ..., с аб. № .., ведно със законната лихва, считано от 08.03.2021г. до окончателното плащане на сумата, за част от което вземане по ч.гр.д. № 13505/2021г. по описа на СРС, 164-и състав на 15.03.2021 г. е издадена заповед по чл. 410 ГПК, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за горницата до пълния предявен размер преди прекратяването от 556,45 лв., или за сумата от **7,73 лв.** и периода от **01.07.2017 г. до 01.11.2017 г.**, като **неоснователен**, поради погасяване на вземането по **давност**.
- **10,63лв.**, представляваща обезщетение за забава при плащането на главницата за ТЕ от 52,35 лв., дължимо за периода от 16.10.2018 г. до 25.02.2021 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за мораторна лихва върху главницата за ТЕ за разликата до пълния предявен размер от 51,73 лв. или за сумата от **41,10 лв.**, като **неоснователен, поради погасяването му по давност**.

ОСЪЖДА, на осн. чл.78, ал.1 от ГПК, **Л.Г. Х.**, с ЕГН ***** да заплати на

/ЮЛ/, ЕИК . сумата от **69,90 лв.**, представляваща съдебни разноси в исковото производство, както и **7,76 лв.**, представляваща разноси в заповедното производство.

ОСЪЖДА на осн. чл.78, ал.3 и ал.4 от ГПК **/ЮЛ/, ЕИК .** да заплати на **Л.Г. Х.**, с ЕГН ********* сумата от **313,76 лв.**, представляваща съдебни разноси за настоящото исково производството, съразмерно с отхвърлената част от исковите и за прекратената част от производството.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в прекратителната си част с частна жалба в едноседмичен срок, а в останала си част в двуседмичен срок от съобщаването му на страните, чрез връчване на препис от същото.

Съдия при Софийски районен съд: _____